

Ležerno pričakovanje

Hm, sploh ne vem, kje naj začnem ... predstavili smo se dopoldanski in popoldanski ekipi stotini šolarjev, zvečer nas je pri maši ogovoril župnik Santiago. Imeli smo obilo časa, da smo pripravili osnovne stvari za delavnice in se do zob »oborožili« s papirjem in fotokopijami, tudi če pride 300 otrok nanekrat ... dodobra smo se poglobili v banse, prevedli pesmi O Marija in Ti si moj prijatelj ter se naučili benguelskih bansov Familia Sapó, Uma palma, Um elefante. Seveda nas je animator Nito krepko podučil o vsem. Nito je zdaj že ponosen katehet, potem ko je lani novembra prejel zakrament svete birme ...

Da mi ni žal vsega, sem se zavedel na poti iz centra do župnije med barakar-skimi naselji ... Čeprav to pot že poznam, je ta hoja vedno novo doživetje. Pristno srečanje z otroki in ljudmi, njihovim delom in igro, pogledi in pozdravi ... in vendar jih Bog živi, čeprav v revščini. Polni smeha, kričanja in življenja so ta naselja ... več pa ne bom, ker se že ponavljam ...

Andrej že suvereno mašuje, tako da bo imel obilo dela s tem ... pa še kakšni krsti in poroke se mu obetajo ... S. Margerita je celo predlagala, da bi spovedoval mlade ... njej bi mladi povedali grehe, on bi jim dal odvezo, pa bi bilo! *M.*

Akcija

Začeli smo z delavnicami. Zjutraj za otroke, ki ne hodijo v šolo, po šolski pavzi pa sledi novost: delavnice imamo v sklopu šolskega pouka po posameznih razredih. To je kar kulsko, saj je prisoten tudi učitelj in tudi število učencev je omejeno na največ 50, kolikor je prostora v razredu. Imeli smo tudi čas, da smo pripravili kar precej materiala za delavnice, tako da bo drug teden vse potekalo gladko, dopoldne v razredih, popoldne po okolici ...

V nekem trenutku, nesoč polno skladovnico fotokopij, sem se na glas zasmel, kako je tukaj lepo: prav počasi sem hodil, si ogledoval dogajanje v okolici in si mislil, kako smo v Evropi nori, ko »šibamo« sem ter tja kot zmešani, gledamo na uro, vedno se mudi. Tukaj pa tega ni. Greš nekaj iskat, se vmes s kom kaj pomeniš, pozdraviš nekaj ljudi in prideš nazaj čez pol ure, pa te nihče ne nadere, kod hodiš ... Seveda mi bo kdo ugovarjal, da se tako nikamor ne pride, a tudi v Evropi so taki »norci«, ki ne gledajo na čas. Seveda v evropskem sistemu to ne funkcionira, kot bi moralo ... mogoče pa to lastnost prinesem s seboj. Bom tudi jaz potem »norec«? Saj mogoče sem že ...

Pozno popoldne nas je čakalo še eno presenečenje: s. Maribel nas je naložila v džip in odpeljali smo se na izlet po južnem delu Benguele, Calombo. Obiskali smo nekaj podružnic. Najprej smo zavili v Rosario, kjer sva s Špelo pred dvema letoma imela delavnice. In kaj sem tam doživel? Špela, to bi morala videti! V petih sekundah je bilo okoli nas več kot 50 otrok in vsi so peli O banana-na-na-na-na!!! Bilo je čisto noro! Po dveh letih so me spoznali in poznali tisti čuden »slovenski« bans O banana! Kar nisem vedel, ali bi se smejal ali jokal. Pot smo nadaljevali do Dom Bosca, kjer se je zgodilo enako! Kristina, Lavra in Hieronim že vedo, kako je bilo v tisti temno-tesni cerkvi in okoli nje. Letos bomo prav tako tu imeli delavnice in otroci so že pripravljene na prihodnji teden. Nato smo obiskali podružnice São Francisco, pa Maria Auxiliadora ter San Isidoro in se zgubljali med strnjenimi barakami. Kako drugačen svet je to, kako čuden pogled iz džipa na nočno življenje ljudi, ujetih za stene svojih kolib, a obenem tako družabnih ...

S Sašo in Janjo ustvarjamo čisto posebno benguelsko-slovensko pesmarico bansov. Strokovni svetovalec je Nito. Mogoče nam uspe kakšnega tudi posneti. V zvezku jih je že osem!

M.

Končno petek ...

... bi rekli pri nas, ko že v sredo mislimo na prihajajoči vikend. Tukaj pa je ravno obratno. Komaj spet čakamo ponedeljek, ko bomo s polno paro nadaljevali naše delavnice in končno odšli na podružnice. Sončen zimski dan (tukaj je zima!) nas je prisilil k dopoldanskim delavnicam v nadstrešni prostor za te in podobne dejavnosti. Z otroki, ki se jih je nabralo samo kakih 60, smo delali metulje. Rezultat: vsi so poleteli, a tudi nekaj škarij je dobilo krila ...

Preostali čas smo namenili utrjevanju medsebojnih vezi in se na veliko pripravljali za naslednji teden. Z veseljem lahko povem, da imamo končno vse pod kontrolo in vse pripravljeno za naslednji teden: zjutraj uro in pol delavnice za 100 otrok, nato pa dve šolski uri v dveh ali treh razredih po 50 učencev, popoldne pa za xy število otrok na podružnicah. Bomo videli, če bo tako gladko tudi šlo ...

Če sem tukaj že čisto domač in prilagojen, se me trdovratno drži ena slabost: tale internet je tako počasen, da sem že nekajkrat hotel kaj zabrisati skozi okno! Če se tudi tu ne bom navadil dobre angleške prakse počasnosti, se ne čudite, če ne bo nič več objavljenega, ker te komunikacije tako ali tako niso pristno afriške ...

Popoldne je župnik Santiago pripeljal na obisk francosko družino in italijanska mladoporočenca, ki sta prišla na »medene tedne«. Mislim, da so otroci francoski ... Srečanja nismo zaključili z vljudnimi italijanskimi frazami, saj se bosta pridružila našim drugotedenskim popoldanskim odpravam. To bo spet pestro. Jezi me le italijanščina, ki jo bom(o) verjetno uporabljali ...

Še klasična sporočila: sprli se še nismo, zdravje odlično, hrana enkratna, otroci bolj ali manj pridni, vreme nam streže ...

M.

Prva Cuca

Boa noite. Iz Benguele se bova poleg Marka oglašali tudi Janja in Saša z najinim dnevnikom. Današnji dan je bil kar naporen. Po zgodnjem jutranjem vstajanju ob 6.10 smo se napotili k maši v kapelo, ki jo je imel An-

drej v portugalsščini z nekoliko slovenščine in z latinskim zaključkom. Nato je sledil zajtrk, ki je v Bengueli zelo »domač« – maslo, marmelada, dobra kava in najboljši, svež, še topel kruh. Nato smo se odpravili v naš bunker, kjer imamo lepo spravljene material za delavnice. Ob 8.30 smo začeli z delavnico, kjer smo izdelovali borboleto (metulja). Med delavnico je Marko naredil odlične fotografije, ki jih boste videli drugič, saj je povezava počasna in zmanjkuje elektrike. Nato smo imeli odlično kosilo. Imeli smo veliko srečo, saj smo dobili rukolo ☺. Po kosilu se je Andrej peš odpravil do centra Benguele, mi (Markus, Sasha in Dzandza) pa smo se odpravili nazaj na delo v bunker. Priprava delavnic terja veliko časa ☺. Popoldne smo imeli nekoliko prostega časa, vendar ker ne moremo počivati, smo začeli z izdelavo »doma narejene« igre človek, ne jezi se (zraven sodijo tudi kocke in figure). Poleg tega je naša pesmarica, kamor zapisujemo banse in animacijske pesmi, postala bogatejša še za tri banse. Po tem zelo »napornem« delu so nam sestre privoščile večerjo v »restavraciji Lavra« z odlično pico in angolskim pivom Cuca ... Drugače je počutje prostovoljcev odlično, razumemo se po tretjem ponavljanju. V mlinu in žagi se dvakrat pove, v Bengueli pa trikrat ... To je izjavil Markus in zato ne vem natančno, kaj je hotel povedati ☺. Fotogalerija se je, upam, da uspešno, naložila na <http://foto.oratorij.net>. To je to ... se oglasimo kmalu.

Janja&Saša

Verouk in dirke z džipom

Naj vas tale naslov ne zavede, da bo na vrsti kaka napeta zgodba, saj sem preveč utrujen, da bi jo spravil iz sebe ... Sobota je bila mirna, »nažiramo« se z izdatnimi količinami rukole, ki raste pred kipom Lavre Vikunje in verjetno zato ni nobenega sledu o kakšnih boleznih in slabostih!

Popoldne v centru poteka verouk. Na kupu so se zbrali vsi meni poznani kateheti – Gilberto, Vasco, Vanny in Nito. Ker sem že predlani bil pri Gilbertu, sem šel tokrat k njegovemu nekdanjemu učencu Nitu v prvi razred. Ja, pri delavnicah sem ga imel za mladega najstnika, ki pridno pomaga, pri verouku pa sem ga občudoval kot velikega kateheta! Res, da sem sedel v zadnji klopi in pridno poslušal, a otroci so ga kar požirali z očmi in odprtimi usti ... Kako je razlagal, da je bolje verjeti Jezusu kot hudim duhovom! Preprosto, slikovito, s srcem. Na misel mi je celo prišlo, da poslušam bodočega svetnika. Vedno bolj sem prepričan, da so mladi tisti, ki jim moramo verjeti, ki nam imajo veliko povedati na popolnoma drugačen način, kot smo navajeni ... In jaz naj bi se hvalil, da sem v misijonih! Saj vedno več prejmem, kot dam. Mogoče bi bilo bolje, da bi rekel, da so to neke vrste duhovne vaje ali pa duhovna bolnica ...

Zvečer smo odšli k maši za mlade v župnijo, tokrat kar sami. Pa saj nas že poznajo. Če pa kakšna gruča otrok zakriči Cines, Cines (Kitajci, Kitajci), se obrnem in jih pozdravim po portugalsko, nato pa jih še malo »naderem«, da smo Evropejci in pokažem, kako imajo Kitajci poševne oči ...

Med mašo so bili krsti nekaterih ženinov in nevest ter osem porok! Česa podobnega še nisem doživel. Kako je cerkev ploskala in zahtevala poljub! Na trenutke se je zdelo, kot da vlada popolni kaos, saj so vsi govorili, komentirali, ploskali, se sprehajali ... tam nekje spredaj pa so si ženini in neveste obljubljali zvestobo. A pri povzdigovanju je bila popolna tišina ...

V trdi temi smo se vračali s sestrskim džipom, ki ga je vozila kdo drug kot s. Maribel. Pa sploh nismo bili sami. Tako »od oka« nas je bilo kakih 25, nekaj spredaj, večina pa zadaj na prikolici! Angolce je zeblo, mi pa smo uživali v vožnji. S. Maribel ima težko nogo, zato smo čez luknje kar leteli. Najbolj so to občutili tisti, ki so sedeli, tudi Janja in Saša. Taka vožnja je res užitek ... M.

Sagrado Coração de Jesus

Prah se je dvigal za džipom, ko smo z zamudo hiteli daleč na obrobje Benguele. Puščavski pogled, prah namesto zemlje in kamenja ter nešteto novih barak in hiš, ki rastejo iz zemlje namesto dreves ...

Peljati bi se morali z župnikom Santiagom, a je imel do vrha naložen džip, zato nas je do podružnice zategnila s. Maribel. Sagrado Coração de Jesus praznuje prvo leto svojega obstoja. In slovesnost pod pločevinasto in šotor-sko streho je bila kar se da slovesna, maša je trajala okrogle 4 ure, nato je sledila prava angolska veselica.

Med mašo je osem parov obljubilo zvestobo, skupnost pa je sprejela tudi 150 novih kristjanov, malih in velikih. Česa takega se ne da opisati! Pari so se predstavili in župnik je vprašal skupnost, ali se lahko poročijo ... Verjetno je bilo tako v prvih krščanskih skupnostih. Tudi »masovno« krščenje je potekalo tako sproščeno, brez ceremonij, modnih pist in ne vem česa še. Še Andrej je krepko pripomogel k slavju, saj je verjetno krstil vsaj toliko otrok kot prej v Sloveniji v vsej svoji duhovniški karieri ... Seveda si je Santiago ob blagoslovu vode za krst, ko jo je pomešal, roke obrisal kar v – mašni plašč!

Po maši smo malo postopali po prašnih tleh, ko so nas povabili na kosilo. Oltar se je spremenil v mizo, polno dobrot: funži, riž, omake, zelenjava in obara so se kar naenkrat znašli v loncih, dobili smo porcelanaste krožnike in vilice. In to sredi puščave, sredi ničesar ... Santiago je z eno roko držal dve gajbici Cuce, angolskega piva, in jo veselo delil ... In na koncu je novoporočeni par razrezal še torto! Najbrž ne bom nikoli več imel bolj odštekane kosila.

Tudi pot domov je bila zanimiva. Santiago je v džip spravil poleg mene in Andreja še štiri katehete in katehistinje, pa petelina, kokoš in kozo, moko, olje, testenine, ki so jih darovali pri maši, med potjo pa pobral še dve ženski z dojenčkom. Ko smo prispeli domov v center, se je zgodilo naslednje: Santiago je vzel perjad iz džipa, ju stlačil med noge kipa Lavre Vikunje, ki stoji pred hišo, in zakričal sestram: "Kure za sestre!" Tukajšnje sestre se niso prav nič zmrdovale, saj Santiaga že poznajo. Salezijanskega veselja pri nas res ne manjka. *M.*